

КОГА СЕ ТИЧЕ КАКО ЖИВЕ ПРИЧЕ **Дејан Алексић**
Била једном једна прича

Дејан Алексић је српски књижевник. Рођен је 1972. године. Сматра се наследником Д. Радовића, Љ. Ршумовића.

У причи „Исте приче“ описују се две исте приче, које мењају ликове и постају различите. Друга прича је „Прича која не уме да заврши саму себе“. Прича се о промаји која је ушла у пужеву кућуицу и стално се жали да јој је тесно.

Постоје разне приче дуге, кратке, смешне, али ова је „Размажена прича“. Прича у којој вук са бувама, али се размаженој причи није то свидело. Вук је отишао од размажене приче али се ипак вратио са својим бувама.

Дошли смо до приче „Ко чита – не скита“. Вук је ленчарио сам у шуми. Прихватио је чак и буве да се настане код њега, само да не би био сам. Тако су вук и бува кренули право у књигу.

„Прича коју нећу да напишем“ говори о три човека. Двојица су певала, а један зевао. Касније је један певао, а двојица зевали. Након тога, рекли су писцу да не напише причу. Тако да писац никад није ни написао и никад је неће написати.

Није било ничега да се напише и зато је ова прича добила назив „Празна прича“. Једног дана је прича отишла код доктора, да би јој излечио празнине. На крају је написала причу о дечаку који је изгубио меду.

„Прича о Рупи“ описује баш једну необичну рупу, која није ни на чему већ обична рупа која се осећала шупљом.

„Прича која се чита кад се вири кроз Рупу“ у то је прича о краљу који је јео крофне и о рупи на креденцу, коју су закрпили. Није нашла место ни на ципели, ни на бурету па је остала записана у књизи.

„Алергична прича“ –АПЋИХАХА, прича која је алергична на читаоце, а прича сматра да читаоци треба да се представљају као нешто друго како не би била алергична.

Прича „Господин Зид“, био је један зид и поред њега огласна табла. Зид јој је тражио да га научи да чита, али она није хтела. Ипак се предомислила и објаснила му како се чита.

„Прича од које се зева“ то је прича која изазива зевање када се чита. Књига је била увређена јер када је неко чита он зева. Онда је испричала причу о Зевомуру, а то је најталентованији зевач.

Тако смо дошли до приче „Крај приче“, где се и ова књига завршава која говори о причи која се завршила, али није имала крај.

Писац је у овој књизи објаснио како живе приче када се прочитају и затворе корице и да није лако писцима јер има захтевних прича.

Ова књига је необична, али јако поучна. Уз мало труда сам схватила целу књигу и допала ми се свака прича у њој. Јако сам се забавила док сам је читала.